

פרק 4:

שבעת הקרבנות הטהורים

ד' ניסן תשע"ה

דודי ינד לגנו לערוגות הבשם לרעות פגנים וללקט שושנים...

אוי, אוי, אוי, איזו טרגדיה נוראה! מתי כבר יסתיים הסבל? מתי סוף-סוף יבוא המשיח? זה נהיה כל כך קשה להמתין, כל כך קשה לחכות יום אחרי יום, טרגדיה אחרי טרגדיה – לחכות, ולחכות, ולחכות. אנחנו מתפללים בכל יום, כמה פעמים ביום [שמרים לבוקר...], מבקשים שיבוא המשיח. איפה הוא? איפה הוא?... כמה סבל? כמה אנחנו יכולים לשמוע בכיות של אבא על ילדיו?...

'היה לי כל כך הרבה תקוה מהילדים שלי, כל כך הרבה ציפיות היו לי על העתיד שלהם.' הוא אמר מתוך כבי נסער, אבל הוא הוסיף: 'אני בוטח בה', ואני יודע שכל דבר שה' עושה – זה לטובתינו. יש לי ביטחון בה' – ואין לי שום טענות'. מאיפה בן אדם, מאיפה היהודי שואב כל כך הרבה כח בתוך הצער העמוק והקשה ביותר בחיים שלו, צער שרוב האנשים מעולם לא חשו, מאיפה הוא יכול לקבל כ"כ הרבה ביטחון בה', וכיצד לנו יכול להיות כה מעט?...

הקרבנות האלה, הקרבנות התמימים הללו, היו ללא כל מום. הם היו שלמים. הם היו מושלמים. הם הועלו על המזבח בגלל העוונות שלנו, לא בגלל העוונות שלהם, לא בגלל העוונות של הוריהם, אלא בשל העוונות שלנו, העבירות של עם ישראל.

אתם מסתכלים עלי ושואלים: 'אלו עבירות יש לנו? ... אנחנו עושים כל כך הרבה חסד ... לומדים כל יום שמירת-הלשון ... מנסים להיות יהודים טובים, אנחנו מתפללים, אנחנו לומדים וכו' ... איך אתה יכול להגיד שזה בגלל העבירות שלנו?'

ואני אומר זאת שוב: זה בגלל העבירות שלנו! לא בגלל העבירות שלהם. לא היו להם כל עבירות. הם היו מושלמים. כיצד אתם יכולים להגיד שעם ישראל כל כך מלא בחסד כאשר בכל מקום שאני מסתכל אני רואה כעס אחד נגד השני. יש רמאויות, יש גזל, יש כל עבירה שרק עולה על הדמיון, כמעט.

כיצד אתם יכולים לומר שאנחנו נקיים מעבירות כאשר כולם מדברים על כולם, כאשר הצניעות ירדה לשפל הקשה ביותר שהיה אי פעם. אינני סבור שעם ישראל היו כל כך נמוכים אי פעם במצב הצניעות שלהם, הקדושה שלהם. לא כולם כמובן, אבל כל כך הרבה מביניהם.

זה ממש קשה לעבור ברחובות [איכה ד' י"ח]. אתה לא יכול להסתכל לא ימינה ולא שמאלה, לא למעלה ולא למטה. בכל מקום – פריצות, פריצות 'חרדית'. ואני מדבר על הרחובות של החרדים, לא הרחובות של החילוניים או הגויים. אני מדבר על הרחובות החרדיים. אני לא יודע איך אברך יכול לעבור במלכי-ישראל או ברבי-עקיבא או בשדרה ה-13 או בסטמפורד-היל או בגולדר'ס גריין וכו' מבלי לראות את כל מה שהוא לא אמור לראות. גם אם הוא שומר על עצמו בשמירת העינים, אפילו אם הוא מסתכל למטה, הוא רואה את הרגליים שלהם עם העקבים הגבוהים והגרביים השקופות. הוא מביט ימינה והוא רואה אנשים ערומים-למחצה או עם בגדים צמודים ביותר. אם הוא יסתכל למעלה הוא יראה נשים שנתלות החוצה מהחלונות, מדברות, צועקות, ומביאות על עצמן את מלוא תשומת-הלב, אבל אף אחד לא סבור שזה גרוע. כולם חושבים שזהו האידישקייט!

אני בטוח שאילו הגדולים מהדורות הקודמים היו חוזרים כעת בתחית-המתים, הם היו שבים ורצים לקבר רק בגלל הפחד שלא להיפגם מבחינה רוחנית. מה אני יכול לומר לכם, טרגדיה שכזו, בשבת מיוחדת שכזו, האם אנחנו יכולים להתכחש לכך שזה מסר מאת ה'!?

נכון, אנחנו לומדים שמירת-הלשון, אבל מה קורה, מה קורה איתנו, עם ישראל, עם כל המחלוקת הזו, במיוחד עם כל המחלוקת בין ה'לומדים', אלו שיושבים ולומדים תורה בכל יום. המחלוקת שמביאה מלחמות אגרופים בין אלו הנקראים 'ערליכע בחורים' (בחורים יראי שמים), אלימות שלעתיים רבות גרמה למעורבים בה פציעות רציניות, מחלוקת שלעתיים רבות נראית יותר כהתקוטטות שיכורים מאשר משהו שקרוב להיות 'לשם שמים'. מה קורה איתנו, עם ישראל? אתם כועסים כאשר מישוהו מסרב להצביע בבחירות, מה אכפת לכם? זה לא כזה דבר כל כך פשוט להצביע, ואיך שלא יהיה המלחמה האמיתית שבינ שני הצדדים באמת אין לה שום קשר עם העניין של ההצבעה או כל סיבה אחרת מוצדקת. בסופו של דבר זה הכל פשוט מלחמת שליטה. גדול אחד אמר כך, גדול אחד אמר אחרת, ומי אנחנו שנחליט מי הגדול ביותר? זה מאד מסוכן להיכנס למלחמה בין שני גדולים. תעשה מה שהגדול שלך מבקש, אבל אל תנסה להרוס יהודי אחר בגלל שגדול-הדור שלו אומר משהו אחר. מה קרה לנו?

אנחנו נצמדים חזק לזנבו של 'עגל-הזהב' וזה מה שמעניין אותנו. אנחנו מלבישים אותו בכיפה וציצית, ואנחנו אומרים: 'תראה! זה חרדי!...' עגל הזהב – חרדי! לעבוד אותו – זה מצווה. הוא שליח מן השמים, חס ושלום. ממש מצווה לעבוד אותו!

אוי, עם ישראל, אוי עם ישראל. איך נעצור את הטרגדיות האימות האלו, הטרגדיות הקשות האלו. הילדים האלו נולדו להיות קרבן עבורינו. זה היה התפקיד שלהם עלי אדמות, אבל מהו התפקיד שלנו בחיים? עלינו מוטלת המשימה להתקרב לה' [עם זו יצאתי לוי]. אנחנו צריכים לזרוק את כל השטויות האלו שציפינו בהם את עצמנו [ר' ישעיהו ל' כ"ב: וְטַמְאֵתֶם אֶת צַפּוּי פְּסִילֵי כִסְפֵיכֶם...]. אנחנו צריכים להפסיק לבקר יהודים אחרים על כך שהם מנסים להיות קרובים לה', או לצחוק עליהם בגלל שהם לקחו על עצמם דרכי חיים יותר חרדיים.

אני מזהיר אתכם, עם ישראל. אני מזהיר אתכם ברורות שעומדת להיות מהפכה גדולה בעולם, והמהפכה הזו עומדת להחריב את רוב העולם. אז איפה אתם רוצים להיות? איפה אתם רוצים למצוא את עצמכם? דיברנו כבר שנים על מלחמת עולם שלישית, על כל הדברים שאמורים לקרות מבחינה כלכלית, וכיום אפילו בכירי הכלכלנים מזהירים על התרסקות הרסנית בעולם הפיננסי, ולא רק את העולם הפיננסי, אלא גם בעולם של חיי היום יום הפשוטים. אנחנו עומדים לראות, וכבר אנחנו כמעט רואים אינפלציה ענקית שלבסוף תהרוס את הבסיס הכלכלי של כל העולם! אינכם יכולים לתאר לעצמכם כמה רבים הם המבינים בכלכלה, מומחים גדולים שטוענים שזה עומד אכן לקרות, וזה גם כן חלק מן הנבואות שלנו [ישעיהו ב' ועוד, ר' גליון 71].

אז, עם ישראל, האם אינכם מבינים שזה הזמן להתכונן? האם אינכם סבורים שזהו הזמן להתפטר מהעגל-הזהב שלכם, להתיישב על כסא, לקחת סידור ולבכות ולבכות, ולהגיד וידוי [ירמיהו ל"א ח'], ולהתחנן אל ה' לסלוח לנו, ואז להחליט להקדיש את כל החיים שלכם, כל רגע בחיים שלכם לקידוש השם, לחיות בשביל להתקרב יותר אל ה' [שְׂפָרְאֵנוּ לְכַבֹּדוֹ], לעשות את רצון ה' לאורך כל היום, כל הזמן, עשירים וארבע שעות ביממה, שבעה ימים בשבוע.

מה עוד אני יכול לומר לכם שעוד לא אמרתי? אם אנחנו רוצים לעצור את הטרגדיות הקשות האלה - אנחנו מוכרחים להשתנות. כל עם ישראל צריך להשתנות ולהיות מוכנים לגאולה השלימה. ומי שלא יתקרב אל ה', מי שלא ינסה לראות את האמת, לפחות את האמת שאנחנו יכולים לראות בעולם הזה, למרות כל ה'הסתר-פנים' שישנו, אזי כאשר אתם תגיעו לתקופת-המשיח, שזה עומד להיות מאד בקרוב, לא תוכלו לסבול את העולם הבא של משיח. זה יהיה כל כך מוזר בשבילכם. לא תוכלו להכיל את זה מפני שאתם לא רוצים לחיות בצורה שכוז, מפני שזה התענוג הגדול ביותר בכל הקיום, פשוט להתקרב יותר ויותר אל ה'. [אֲשֶׁרֵי תִבְחַר וְתִקְרַב... / ור' זוה"ק וירא דף ק"ד-]. קרבת ה' הזו - היא המתנה הגדולה ביותר, התענוג הגדול ביותר שאנחנו יכולים להכיר אי-פעם. אבל אלו שאין להם בכלל שום מושג איזו מתנת-שמים ענקית היא הדבר הזה, ההתקרבות הרוחנית אל ה' - אזי כאשר הם ימצאו את עצמם ללא המכוניות שלהם, ללא האיפור, ללא השייטלאך (הפיאות) שלהם, ללא הבגדים הצמודים, בלי הסרטים, בלי האיפונים שלהם וכן הלאה - הם יחשבו שהם בגינהם... [נדרים ז:]. הם יברחו ויעלמו אל החידלון.

אוי, עם ישראל, עם ישראל! הבה נלך יחדיו, כולנו יחדיו, הבה נתכונן יחדיו להכנס אל תוך העולם של משיח צדקנו, אל העולם-הבא של משיח. כעת יש לנו זמן להתכונן לישועה הגדולה ביותר, הגאולה השלימה.

זכרו! מעטים מאד ישרדו!

אבא: מדוע הטרגדיה הזו התרחשה דוקא בארצות הברית של אמריקה?

מיישלה: ארה"ב של אמריקה מאז היווסדה בשנת 1776 - נהייתה לאומה הגדולה ביותר בעולם, ואף פעם לא היה בשום מדינה בעולם כה הרבה גשמיות כמו הגשמיות שהיתה בהשג-יד לכמעט כל אזרח בארה"ב של אמריקה. בכל אופן, בגלל הגשמיות הזאת אנשים מתים וארצות הברית גוססת, וזה כבר לא עומד יותר להיות 'הכוכבים והפסים לנצח'. הדבר הזה נגמר.

איש אחד נכנס פנימה, כבש את הנשיאות, האחרון לשלשלת של בוגדים באידיאל האמריקאי, והוא הורס את ארצות הברית של אמריקה באופן שיטתי. אבל זה הוא העונש על העגל הזהב שהם כ"כ האמינו בו. הציבור האמריקאי הפך להיות מנוון, והפך להיות פראי וחסר-גבולות, וזה הכל בגלל הגשמיות הנוראה הזו [מיישלה א'-6, ועי' סנהדרין קט. יאנשי סדום לא נתגאו...]. אבל הגרוע מכל, היתה ההשפעה של זה על הקהילה החרדית. השפעה נוראה ביותר, בצורה הגרועה ביותר. רוב היהודים שהם חרדים (ואיני מדבר על הלא-חרדים, מפני שאלו באמת הושפעו בצורה הכי איזומה וקשה, גרוע מן החרדים), לקחו את העגל-הזהב הזה והציבו אותו על יד התורה, שלא נדע. הפכנו הרבה מהאידישקייט שלנו לגויישקייט, אבל אנחנו עדיין לובשים ציצית, ואנחנו עדיין מניחים תפילין, ועדיין אנחנו שומרים שבת וכשרות. ובכל זאת הסטנדרטים הם נמוכים ביותר ברוב המקרים, וזה הפך להיות חורבן, חורבן בית המקדש. ויהדות-הפלסטיק הזאת עשתה 'יצוא' לכל העולם מארה"ב של אמריקה, ולכן זהו הזמן שהיהודים באמריקה שהם כן רוצים את האמת יתחילו לחפש אותה ולא יהיו נבוכים או פחדניים ממה שהחברה תגיד עליהם.

אבא: מדוע התזכורת הטראגית הזו קרתה דוקא לילדים תמימים, חפים מפשע?

מוישל'ה: הילדים הללו נלקחו מכיון שהם הטהורים ביותר [עיי' ילקוט ש"ש פ"א, רמז תקפ"ב, עה"פ זרעי את גדיותך]. הילדים הם הקרבנות הזכים והטהורים. וזה מה שתופס את תשומת הלב של כולם. זה מלמד את האנשים שכדאי שנשתנה ונשתפר, שכדאי שנתחיל לחשוב. אילו זה היה קורה למישהו בן שמונים, או בן חמישים, או אפילו בן עשרים - לא היה לזה כזה אפקט חזק עלינו. אבל כאשר הילדים הקטנים המתוקים הטהורים האלה מתים בצורה כל כך טראגית - זה תופס את תשומת לבנו. ושום דבר אחר לא תופס את תשומת הלב שלנו. הפכנו להיות מאד קרים ומחושבים בכיוון הגשמיות שלנו.

ואני רוצה לומר לכם שאני כל כך שמח שכבר מזה זמן רב הגענו הנה (לארץ ישראל), כי אם לא - אני לא יכול להגיד לכם בוודאות אם אנחנו לא היינו עלולים להיות ג"כ קרבנות, חס ושלום.

ואני רוצה לומר לכם משהו נוסף. אנחנו, המשפחה שלנו - זה דוגמה טובה של כל מה שדיברנו עכשיו. אנחנו גם כן היינו תפוסים עם העגל הזהב, ובאנו לארץ ישראל ממטרות רעיוניות-רוחניות, וברוך ה' כמעט מהרגע שהגענו הנה התחלנו להשתנות למוטב. אני עצמי עדיין לא הייתי בעולם כאשר אתם הגעתם, אבל באופן רוחני הייתי. וידעתי שיהיה לי אתכם כאן תפקיד, וברוך ה' - באתם בזמן, בדיוק בזמן, לפני שלש עשרה וחצי שנים, ממש ברגע הנכון.

הסימבול של השערים הנפתחים, השערים שמובילים אותנו אל התקופה הזאת של ההיסטוריה - היה חורבנם של מגדלי-התאומים. מגדלי התאומים נהרסו כדי להראות לנו שהקב"ה הכריז מלחמה על העגל-הזהב. [ר' גליון 18: י'התחלה של הסוף] כי מגדלי התאומים שבאותה התקופה (מרכז הסחר העולמי) - היו הדבר שייצג יותר מכל את העולם הזה.

ואני מודה לה' ששלח אותנו הנה. אני מודה לה' שנולדתי בארץ-ישראל, ולמרות שעגה"ז פורח כאן בארץ-הקודש - אך עדיין השכינה והקדושה הם בני הישג עבור כל יהודי שמשתוקק להתחבר אליהם, ולזה אין לנו גישה בשום מקום אחר בעולם [ארץ אשר תמיד עיני ה' ילקוץ בה... ר' סוגיא דסומ"ס כתובות: וְנִתְּתִי אֲבִי בְּאֶרֶץ חַיִּים, ע"י ראשית חכמה ש' התשובה, סוף ו'].
ואני גם כן מודה לה' שאנחנו לא צריכים להיות קרבנות, ואני מתפלל הרבה מאד שהמשפחה שלנו ביחד עם כל עם ישראל יזכו לקבל משיח צדקנו, אם ירצה ה'. ואז אף אחד לא יהיה נכה, לא אני, לא אף אחד אחר, לא בגוף ולא בנפש. לא אני ולא אף אחד!